

* * *

האש בנפשה התשושה שוב לוחשת לוחכת זוחלת
מצלעי הפצועה ואת צפע שלא חלבו לשונו. חלבך משדיך נוטף ופועה הטלה מטיל גלגליו
והניחוח חוח בעצמותיך מגרד ומי שתלה על גדר תכריכיך צמר צהב בוכה לכתך
תחתי אדמה שנרדמת ואד של אדם משתולל שממה נושם שחור שח לנפשו התשושה
לחוש שוכב מחשבות אמת המת בצפרניך חי פצוע שמע את הצבוע הצוחק
והצפע עוד צף בדמדך מי שתל בך את הלחש לח גשום בשטחים שם אני שט חושש
קולח קולך כלה כל קלות אלי מתלקח יש בך אש בשטפה נושפת, הירח הקודר
כקדרה מפיחת נופח רוח עד חלי, שפתך שפטים תהיות היית רועה בעדר תמים מדי

* * *

שרשיו שאבו אהבת אבק נבק נאבק בעץ אשר
נצב כציון נראה מרחוק במרחב הסוער מעמודיו
עד גבהי מרומים הוא רואה על הניר צל העיט שט
בין אמרותיו חדרו בין צמרות השטים במדבר בדרכו
והוא ירא יותר משורה לשורה משוטט בין סירות בציורי פנת ואדי
חול צבעוני זכרון נפל העץ נח נשרפו שרשיו עלי אילן אותיות
בקמל גחלים כבים על לשונו שמים נמוכים נושמים בכבד
נעלמה תהלוכת הנמלים בחול חליות חלשות לוחשות חשות בין השורות
לפני שהמאכל יכלה שרשים מפעפעים שצף וצעקה חנוקה בשנתו
שנית השטה כבוערת בעורקיו רוקם לה על הכר קוציה נצתים והוא צועד

* * *

אל תִּקְוֶה אָבִיו חָרַב לְכָבוֹ יִבֵּשׁ לֹא יִשָּׂאֵב שְׁבוּעָה
מִבְּאֵר חֲרָבָה חָרַב וּמְרִיבוֹת כְּבָנִים רְבִיבֵי עַל רְכָבוֹת חֵלֶם
מִכְאוּבֵי אָבִיו עָבְרוּ וּבֵין הַקְּבָרִים סוּכְבוּ לְבָנוֹת
בֵּין עֵבִים מִהֶבְהָבִים חֲבוּי בְּבָנוֹתָם עֲנֹה הוֹכִילָה
חֲבוּיָה בְּלִבְכֶם הַחֲטָא חֲנִיתוֹ הֵטִיל בְּחוֹלְמִים הִלְלוּ
עֲכָשׁוּ שְׁאוֹן עֲשׂוֹן כְּנַחְשׁוֹל
כְּשֶׁבֶל לְשַׁעוֹת הָאֵשׁ שָׂרַב שְׁנֵשֵׁב שְׂרָקִיהָ
לֶה שָׂרוּ שְׁכוּרִים מְשָׁמִים מִמְּלָקוֹשׁ לְשׁוֹנֵם שְׁמַעְתִּי
בְּשָׁנִיּוֹת מְשָׁקָה חֵם חֲשַׁתִּי אֵיךְ הִשְׁתִּיקָה לֹחֶשֶׁת הָאֵם לְבַתָּה אֵשׁ

שולמית חוה הלוי

סיפורי בדים

וְהִבְדֵּ, לֹא בַד הַשְּׂרוּוֹל
כִּי אִם הַגִּיד – הוּא יִקְרַע
הַחֲלָצָה הַלְּבָנָה הַרְקוּמָה
דְּבָקָה בְּכֶשֶׁר הַגּוֹף הַמְּשׁוּעַ
הַחֲלָצָה אֵינָה שׁוּעָה לְכָאֵב
הִיא מִתְהַדְרֶת כְּאוֹמֶרֶת
כְּאֵבָךְ הוּא הַמִּתְעַתֵּעַ

הַחֲלָצָה הַלְּבָנָה דְּבָקָה בִּי בְּחֶבֶה
הַחֲצָאִית נִשְׁמַטֶּת מִיִּרְכֵי הַמְּצַטְמָקוֹת
הַבַּד לְבָדוֹ יִסְפֵּר אֶת סוֹפֵי. רַק הַבַּד
יִתְגַּעְגַּע לְחוֹפֵי יָמִים לְחַדְרֵי חַדְרִים
לְבָמוֹת, לְכָל הַנוֹצֵץ וּמְפֹתָה
לְכָל הַסּוּעֵר וּמְרֵפָה שְׁאֵהֲבָנוּ
לְנַפְלָאוֹת שְׂרָק אֶתָּה יוֹדֵעַ

שנים שמעו שירה הוא מבחר מסכם של
חמישים שנות שירה של אחד המשוררים
המקוריים ביותר בשירה הישראלית.
אנדרד אלדן, בן קיבוץ חפציבה שלמרגלות
הגלבוע, חבר קיבוץ בארי שבנגב, נותן
בשירתו ביטוי מרתק לאדם הישראלי
בנוף הארץ ובמציאות הישראלית.
זוהי שירה עברית-ישראלית שאינה ניתנת
כמעט להעברה לשום שפה אחרת, משום
שהיא בוחנת ללא הרף, שוב ושוב, את
הקשר שבין צליל למשמעות, שהוא
מהותי לכל שירה באשר היא, ואת
האפשרויות המיוחדות שמאפשרת השפה
העברית, על עיצוריה, תנועותיה
וקולותיה, לבטא קשר זה.

הוצאת הקיבוץ המאוחד

עטיפה אחורית של הספר "שנים שמעו שירה"
מבחר שירים 1955-2005, הוצ' הקיבוץ המאוחד